

εις κάθε ταξιδάκι της να φιλοτεχνή και από μίαν θεαματικωτάτην έκρηξιν προς δόξαν τῆς νεοελληνικῆς μπουταλοσύνης.

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

ὅτι θὰ βωδαίωσιν ὅτι ἐβουλόμην κατὰ τοῦ ᾠδείου χαρακτηρίσασαι τὴν κἀνοδὸν τοῦ κ. Τρουφφιῆ ὡς ἀκαρπὸν καὶ ἀδικαιολόγητον.

Ὅστις τοῦ προσελήθη καθιγγατῆς ἐν τῇ Δραματικῇ Σχολῇ ὁ κ. Βλάχος ὁ ὅποιος γνωρίζει πολὺ καλὰ τὰ Ἑλληνικά, ἐχρημάτισε δὲ καὶ διευθυντῆς τοῦ Η. Θεάτρου.

Ὅσο τώρα καὶ ἐν βουλοῦσιν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικοὶ ἔδωσεν ὁ κ. Βλάχος κατέλαβεν τὴν νέαν ἑστίαν τοῦ δι' ἐμαῶν ὁδοῦ, διὰ τῆς μεθόδου... τοῦ Τρουφφιῆ, δὲν θὰ ἴσχυον νὰ μὴ τὸ ἀνομοιογήσουν ὅτι διὰ τοῦ κ. Βλάχου ἀρχίζει νὰ δικαιολογῆται ἡ ἀρξίς τοῦ κ. Τρουφφιῆ. ὅπως διὰ τοῦ κ. Τρουφφιῆ δικαιολογῆται ἀξιόλογα ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Βλάχου.

ΕΩΣ ΤΩΡΑ

ἤξεύραμε ὅτι κρινόνται τὰ ποιήματα, τὰ δράματα, αἱ εἰκόνες, τὰ ἀγάλματα, καὶ κάθε τι ποὺ σχετίζεται μὲ τὰ γράμματα, τὰς ὥραιας τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Προχθὲς ὅμως ἐδικαζόμεθα κάπου καὶ μίαν περιεργωτάτην κριτικὴν περὶ τῆς περιφρόνου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Πεσματζόγλου, τῆς ὁποίας ὡς ἐθουμείσθη κατέρρευσε πανηγυρικῶς ἕνα ταῖμα ἀξιοθέηστον.

Ἡ κριτικὴ αὐτὴ εἶναι γραμμικὴ καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς τέχνης... καὶ τῆς τραπεζιτικῆς γενικωδότητος, δὲν ὑπόκειται δὲ ἀμφιβολίᾳ ὅτι θὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ αὐτὸν τὸ ἀμείλικτον πολέμιον τῶν νέων κριτικῶν κ. Πολέμη.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Κύριε Διευθυντά τοῦ «Νιμίφ»

Εἶνε ἀξίον ἀναμνησθῆναι αὐτό. Ὁ νέος μας μελοδραματικός θίασος ἐβγάλε προγράμματα τυπωμένα Ἑλληνικά. Αὐτὸ δὲν σας φαίνεται μίαν πρό-

βλῆσιν ἢ ἄλλο τι ἐπιπέδον σου, νὰ σὲ περιζῶ ὀλίγου, νὰ ἴδω τὴν ἀνομιάν σου... νὰ σὲ κερῶ νὰ ἀνοπομονήσῃς.

— Μάλιστα... ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθέστατα... καὶ ὑποθέσεις ἴσως ὅτι ἡ συνουσία μας δὲν περιεπαύθη περὶ τοῦ καλοῦ κερῶ καὶ περὶ πολιτικῆς...

Εἰς τὴν ὥρην ὅμως ὅτι πραγματικὴ εἶνε συμπληρωτικώτατος ὁ ἦρωσ σου. Ἐλὲ μὲ κατέστησεν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἐμμορφος ἴσως δὲν εἶναι... ἀλλ' ἔχει κἀτι τὸ ἰδιαιτέρον τὸ ὅποιον εἶναι καὶ θέλει... μὴ ἐξηλεῦσθαι, σὲ παρακαλῶ πολὺ... ἐγὼ δὲν τὸν ἐνομιάζω... σὲ βεβαίως ὅμως ὅτι θὰ ἔμην εὐτυχῆς νὰ τὸν ἐδλεπα ἐξιδέξθην μου... κικκοδρίτσο.

Εἶνε πολλὸ ἀνοπομονεῖται, ἔχει πολλὸ σκεπθῆ καὶ πολλὸ βραχνιότη τὸ πνευμά του. ἔχει μορφὴν ἰδικῆς σου ἰδέας, ὁμιλεῖ τὴν ἑλληνικὴν ὅπως ἐγὼ καὶ σὺ, καὶ ἐπειτα... δὲν εἰσέφραξεν ἕνα σιγῶν φωνῶν τόνον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὁ ὅποιος σὲ εὐχαριστεῖ καὶ σὲ θέλει...

Ἄκουε λοιπὸν, ἴσως...

Πρὸ πάντων ἀκριβῶς ἡμεῶν ἐνθὸς μὲ τὸ μικρὸν συνειδησιμὸν σκίφος διεπλέομεν ἀπὸ Τουλὸν εἰς τὸ Γαμπὸν διὰ τὴν ἐπικλινῆ μας, βλέπω ἐν κορυφῶν λευκῶν πολεμικῶν τὸ ὅποιον εἰσέφραξεν εἰς τὸν λιμῆνα.

Τὸ στήμα του μὲ ἤρασε καὶ τὸ ἐπρόσεξα, κατὰ τύχην δὲ παρετίθηται τὴν σφαιρὴν σου. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ κοινὴ ἐκείνη σφαιρὴ μὲ τὰς λευκὰς ταινίας, τὴν ὁποίαν μοῦ περιέγραψες.

δος; Καὶ ὅμως καίτοι ἦσαν Ἑλληνικά, ὅλος ὁ κόσμος ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται—ἀφοῦ ὅπως δῆποτε τὸ ἀγγλῆίφ μας κουτσοκαταλαβάνει τὰ Ἑλληνικά—καὶ ἐγέμισε τὸ θεάτρο. Ἄμ' ἐπιτέλους νὰ λείψουν τὰ Ἱταλικά καὶ Γαλλικά προγράμματα, διότι ποῦ ἄλλου ἀκούσθηκε σὲ Βασιλικὸ Θεάτρον Ἑλληνικὸν ἢ ἀναγγέλωνται περὶστάσεις μὲ Γαλλικά προγράμματα. Ὁ νέος θιασώτης καὶ τοὶ Γκιουρῆς ἐν τούτοις ἐδείχθη ἀρετὰ φιλέλληνα.

Παράξε ος

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Κύριε διευθυντά τοῦ «Νομίφ».

Εἰς τὴν «Ἐστίν» ἀνέγνωσα τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὅτι ἡ φάλαγγς τῶν ἐρασιτεχνῶν τῆς Ἑλληνο-Γαλλικῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ ᾠδείου εἶναι πυκνοτέρα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀριστοτέτην φάλαγγα τῶν τεκτικῶν μαθητῶν.

Ἡ εἰδήσις αὐτὴ μὲ ἐπεισεν ὅτι ὁ κ. Τρουφφιῆ προτεκλήθη ἐδῶ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὑποδουλίσῃ τὸ πῦρ τῆς ἐρασιτεχνίας τὸ ὅποιον ἤναθε ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον ἀόκνως ἐργαζόμενος ὁ Ἰταγενῆς ἀπαγγελεὺς κ. Σιγάλας.

Μοῦ ἐγεννήθη ἀκόμα καὶ μία σκέψις ἐξόχως πατριωτικῆς: Ἄφου ἡ Γαλλία μᾶς ἀπέστειλεν ἐδῶ τὸν κ. Τρουφφιῆ νὰ ἰδρῦσῃ Ἑλληνικὴν δραματικὴν σχολὴν, δὲν τῆς στέλλομεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἀνταπόδωσιν τὸν κ. Σιγάλαν διὰ νὰ ἰδρῦσῃ Γαλλικὴν δραματικὴν Σχολὴν εἰς Παρισίους;

Μεθ' ὑπολήψεως

κοθορός

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— «Ἐν τῇ ἐξουσίᾳ καθ' ἣν οὔτε ἡ εὐγένεια, οὔτε τὸ ἔξιμα, οὔτε ἡ σύνεσις δύναται νὰ πορροῖσῃ τι χωρὶς τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι τῆς καθολικῆς βλασείας, πᾶν ὅ,τι εἶνε ἀληθὲς ἀναγκασίον παρεμειλεῖται καὶ ὑποχωρεῖ εἰς ἀβύσσον κούφουσιον». Ἀπὸ τὴν «Κυριολόγιον» τοῦ Σαίπηρ τὰ θαυμάσια αὐτὰ λόγια, κ. Ἀβουλίδου. Δὲν βρίσκεται πῶς ταυρίζουν γιὰ κάθε πλειονοψηφίαν καὶ μάλιστα Κοινοβουλευτικῆς—δὲν ζητοῦμεν εὐθῆμους στίγους, κ. Α. Περ. Καλοῦς στίγους ζητοῦμεν. Ἄν τύχη τώρα οἱ καλοὶ νὰ εἶνε καὶ εὐθῆμοι, τόσον τὸ καλλίτερον!—Πολὺ σκληρὸς αὐτὸς ὁ κ. Λεωνόρος σας, κ. Ἀβουλίδου, νὰ κόψῃ σύριζα τὰ μαλλιά τῆς Φιφῆς τοῦ διότι τὴν συνέλαβεν ἐπ' ἀποφασίᾳ νὰ κικκοδρίξῃ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν μαζῆ μὲ τὸν

φίλον τοῦ Ἰερώνυμον! Δὲν ἴσχυον νὰ βρῆ καμμίαν ἄλλην τιμωρίαν ὀλιγώτερον κομικὴν καὶ σεῖς κανένα τέλος τοῦ ὅραίου σας διηγήματος περισσότερον φιλόφρονων;— κ. Ν. Δ. Πη κ. εἰς Ἀθηναί. Συνδρομὴ σας ἐλάληθ. Ἰδύμεν ποῦ μὲν.— Ὁ κ. Ἀλέξ. Παλλῆς, κ. Παιδαγωγὸς ἔχει γράψαι ὁραϊστάτα Τραγουδιὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἐξέδωκε καὶ εἰς βιβλίον πρὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν. Ἐν τούτοις οἱ τραγουδοὶ τῶν διαφόρων ἀναγνωστικῶν βιβλίων δὲν κατεδέχθησαν οὔτε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ πᾶσιν, ἀλλὰ παραμελίζον τὰ βιβλία τοῦ καὶ τὰ μουλὰ τῶν παιδιῶν μὲ ἴσους πλέον ἀνοσιούς κατὰ τὸ πλεῖστον, στίγους ποῦ ἐγράφθησαν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ Ἑλλῆν. Βασιλείου. Εἰς ἕναν εἰδικωμένην μοῦ μῆς ἀγαπᾷ. Μᾶς ἐπέτελετε τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Νομίφ» σχολιαστικὸν καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν καὶ σας εὐχαριστοῦμεν. Εἰς πολλὰ συμφωνοῦμεν. Ἄν κ' αἱ κρίσεις σας εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον αὐτῆρας! Γιὰ τὸ τελευταῖον ὅμως, τὸ ὅποιον χαρακτηρίζετε ὡς «περιττὸν καὶ ἕνω ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ «Νομίφ», δὲν ἔχετε καθόλου δίκαιον. Εἶνε ἀναγκὴ τάχα νὰ σας ἀποδείξωμε πόσον ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ζωὴν μᾶς ἐφημερίδος εἶνε αὐτῆς τῆς οὔσεως τὰ δημοσιεύματα; Δι' ὅτι μὴ μὲν φορὰ τὸν γόνον δημοσιεύονται κατὰ τὰ πρόγραμμα!

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ,

ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῆς τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως Ἀπριλίου 1903 (ε. ν.) τῶν ἐξῆς ἐθνικῶν δανείων:

- 1) Δανείου 1889 (Παριῶν) 4 ο) πρὸς φρ. χρ. 4 2) Δανείου 1893 (Κερκυραϊσώσεως) 5 ο) πρὸς φρ. χρ. 3,50.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Φεβρουαρίου 1903.

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΛΗΘΩΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ," ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ νθη—ὄντὰ—ὄποροι ληθωὶος παράδειδος ΡΙΘ 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ, ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδοδόμενον ἐν Ἀθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖον: Ὅδος Πινακοτῶν 22 Α.

Εἰκόνες ἐξόχων καλλιτεχνῶν

Ἦλιπα εἰς: ὅτι θὰ ἤρξετο καὶ αὐτός... καὶ ἡμῶν βεβαίως ὅτι θὰ τὸν ἀναγνώριζα... πλέον ἢ βεβαίως μὲ' ὅσα μοῦ ἔχεις γράψῃ... οὔτως ἢ ἄλλως ὅμως παντοῦ αὐτῆ θὰ προσεπάθουν νὰ ἐμάνθων...

Ἦλιπα μὲτ' ἀνοπομονεῖται νὰ φθάσῃ ἡ ἐπαύριον καὶ ἡ ἐπέρα τοῦ χοροῦ, ἐφάνην δὲ ἐπιτεπύδουσα τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Παύλου ὅστις δὲν ἤδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τί εὐχάριστον θὰ εἴστανεν ἐκεῖ!

Ἐξέφραξεν τέλος καὶ ἐβράχισαμεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ καζίου ὅπου ἐνθουμείσθη εἶνε ἡ μεγάλη ἐπιγραφή.

Ὁ κόσμος εἶεν ἀρίστη νὰ καταφάνῃ ἀλλὰ πῶς μεγάλην μου ἀπογοήτευσιν, δὲν διέσπρινα οὔτε ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικῶ.

Ἡ ὥρα ἔλθε δέκα... δέκα καὶ ἡμίτεια... τίποτε... δὲν ἐκρίθητε τότε τὴν ἀπορίαν μου καὶ ἠρώτησα τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Βαρέν, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Παύλου, ὅστις ἦτο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ χοροῦ.

— Ἐσῶρε κ' ἐγὼ... ἀπήντησεν ἐκεῖνος... δὲν ἔλθε κανεὶς... ἴσως εἶνε κικκοδρίτσο ἀπὸ τὸ ταξιδί...

Δὲν μοῦ ἐβράχῃ φυσικὴ ἡ δικαιολογία αὐτῆ, ἀλλ' ὅπως οὐδ' ἀπεγοητεύθη, ἐδέχθη μάλιστα ὀλίγας προσκλήσεις εἰς τὸν χορὸν, καὶ ἐχόρευσε ἕνα βᾶλς καὶ ἕνα λκναεῖ.

Τὸ καζίνον ἦτο κατὰρωτον καὶ καταστῶλσιον ἐκ μικρῶν πολυχρόμων σημασιῶν, κόσμος ἦτο πολὺς, ἐνθουμασῆται ὁραϊστάτα καὶ ἡ ὄρχηστρα θεαματικῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄμετῶς ὅλα κατὰ συνημερολογήθησαν εἰς τὸ πνευμά μου... Ἑλληνικὸν πολεμικὸν, λευκὸν, τὰ γράμματά σου, ὁ ἦρωσ σου... τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐκινήθη καὶ ἠθέλησα νὰ μᾶθω τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

Δυστυχῶς ἐπειδὴ ἦτο πολὺ μακρὸν δὲν κατόρθωσα νὰ τὸ διακρίνω, ἐπεφυλάχθη δὲ νὰ παρατηρήσω εἰς τὴν ἐπιπερὴν ἐφημερίδα... βεβαίως ἐκεῖ θὰ ἀνεφίετο.

Τὸ κικκοδρίτσο εἰς τὴν ἀγκυροβολίαν τοῦ πρὸ τοῦ μικροῦ λιμῆνος, καὶ ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐφερν τὸ φύλλον ἠρεσύνθη μετὰ προτογῆς.

Ἄ!... φανόστυ... τὸ πλοῖον αὐτὸ τὸ ἰδικόν σου... τοῦ ἦρωός σου τέλος πάντων... τὸ λευκὸν καταδρομικὸν τὸ ὅποιον ἐπανήρατο ἐκ τοῦ ταξιδίου σου καὶ προστήγγισε δι' ὀλίγον καιρὸν πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸ Τουλό.

Ἐκότες σου ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἠτύχησα... ἡ περιέργειά μου δὲν μὲ ἄρνησε ἦτογον καὶ ὁπερᾶσισα πάτη θυσιὰ νὰ τὸν γνωρίζω.

Πῶς νὰ ἐκχαμα ὅμως; Κατ' ἀρχῆς ἐσκέφθη νὰ παρακαλέσω τὸν Παύλον νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ πλοῖον καὶ μάλιστα εἶχα ἀποφασίση νὰ τὸ προτείνω τὸ ἐσπέρας ὅτι ἡ τύχη ἔλθεν ἀποστολοκήτος εἰς βοήθειάν μου.

Τὴν ἐπαύριον εἰσέφραξεν εἰς τὸ Καζίνον τῆς Σαμπλὲν ὑπὸ τῆς ξένης παροικίας καὶ ἡ ἐφημερὶς ἀνέφερε ὅτι προτεκλήθησαν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ὀρμουσντος Ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ.

Ἄσπε ὅλα ἤρχοντο κατ' εὐχὴν!